

Arrest

**nr. 50 444 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 april 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op basis van zijn op X in Gambia afgesloten huwelijk met een Belgische onderdane.

1.2. Op 14 december 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 9 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker werd hiervan op 26 augustus 2010 in kennis gesteld.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Volgens artikel 42 quater § 1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

In een brief d.d. 19.07.2010 van de politie van Bree aan het stadsbestuur van Bree staat reeds vermeld dat betrokkene niet meer welkom is op het adres van de echtgenote.

Uit het samenwoonstverslag van de politie van Bree d.d. 04.08.2010 blijkt het volgende: de echtlieden hebben sinds 1 maand ruzie en de Belgische vrouw wil de echtscheiding inzetten. Betrokkene heeft ook al een advocaat onder de arm genomen. Ze wonen op een verschillend adres.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker betoogt als volgt:

“De Commissaris Generaal heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker heeft nooit zelf de intentie gehad om te scheiden. Hij heeft zelf de echtscheiding niet aangevraagd. Hij heeft alles achtergelaten om met zijn echtgenote samen te zijn. Dit houdt in dat de Commissaris Generaal de zorgvuldigheidsplicht die op haar rust, schendt door o.b.v. art. 42 quater Vw. tot de beëindiging van verzoekers' verblijfsrecht te beslissen.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES. M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook het gedrag van de Commissaris Generaal onbehoorlijk.”

2.2. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en niet door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zoals verzoeker verkeerdelijk vermeldt in zijn verzoekschrift.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist. Door aan te geven dat hij nooit zelf de intentie heeft gehad om te scheiden en dat hij alles heeft achtergelaten om met zijn echtgenote samen te zijn, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde relevante elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

2.5. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij hem “direct en persoonlijk” om inlichtingen diende te vragen, doelt hij op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; Zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I.

OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker toont met zijn overwegend theoretisch betoog ook niet aan welke persoonlijke situatie aanleiding zou kunnen gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Dientengevolge is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA